

Fuzzie

Hanna Bervoets

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Fuzzie

Hanna Bervoets

Fuzzie Hanna Bervoets

Op een ochtend in april ontvangt Maisie een pakketje. Een kartonnen doosje met daarin een klein, wit, pluizig bolletje. Maisie houdt het bolletje even tegen haar wang. ‘Hé jij, ben je daar eindelijk?’ zegt het dan. Ook op andere plekken in de stad lopen mensen met een bolletje rond.

Een blauw bolletje voor Maisies ex Florence, gegijzeld door haar eigen liefdesverdriet.

Een paars bolletje voor de gepensioneerde Diek, die zijn avonden vult met internetdates.

Een roze bolletje voor de werkloze Stephan, die geen voldoening meer put uit zijn relatie, niet weet wat hij met het leven aan moet.

Allemaal laten ze zich door het bolletje leiden, ze luisteren naar wat het zegt, doen wat het vraagt. Ze houden van het bolletje want het bolletje kent hen, ja, het bolletje begrijpt hen – misschien wel als enige.

Of lijkt dat maar zo?

En waar komt het bolletje eigenlijk vandaan?

Fuzzie is een modern-realistisch sprookje over gemis, genegenheid en de vraag in hoeverre affectie zich laat afdwingen.

Fuzzie Details

Date : Published April 2017 by Atlas Contact

ISBN :

Author : Hanna Bervoets

Format : Paperback 288 pages

Genre : Fiction, European Literature, Dutch Literature

 [Download Fuzzie ...pdf](#)

 [Read Online Fuzzie ...pdf](#)

Download and Read Free Online Fuzzie Hanna Bervoets

From Reader Review Fuzzie for online ebook

Heleen Vellekoop says

Net herlezen (om een Pecha Kucha bij te maken, als voorbeeld voor mijn studenten)

Leo says

Een bijzonder en mooi boek.

Marcia says

Zeker in een wereld doorspekt van sociale media, waarop mensen hun perfecte leven etaleren, is een boek als deze nodig. Niet alleen doen de filosofische vragen van **Fuzzie** je nadenken over je eigen leven, je beseft ook maar weer dat niet iedereen elk moment van de dag gelukkig is, wat zijn/haar social media profiel ook mag beweren. En zo'n pluizig bolletje dat je vol liefde met je neus op de feiten drukt? Dat kan iedereen zo nu en dan wel eens gebruiken!

Mijn complete recensie lees je op Boekvinder.be.

Anniek says

Hanna Bervoets is one of my favorite Dutch authors, so I'm always excited when she releases a new book! She usually examines interesting hypotheses, and this time she wrote about little furry balls that talk to people in a way that seems like they understand them. It is a very interesting premise, I think, because it questions what people look for in a relationship and what they need to not feel lonely. Bervoets is a great writer and she's especially good at writing from different POVs. Her characters feel real, and I love how not everything is explicitly put into words, because it gives the reader the opportunity to interpret things in their own way. There were, however, two things I missed in this book. The first is suspense. Some of Bervoets' other books are almost thriller-like and this premise could have combined well with that! Secondly, I missed more detail about the fuzzy balls. In the end, they're not the book's central point, but more of a means to follow the different characters. This is done well, but I still would have liked to see more of the balls themselves.

Matthijs Budding says

Wat fijne, frisse, contemplatieve manier van schrijven heeft Hanna! Het is eigenlijk best wel filosofisch — wat een voorzichtig taalgebruik: 'eigenlijk', 'best wel' (komt denk ik door het definitieve karakter van dat soort labels) — voor een roman. Het zit vol met mooie vragen en ideeën, maar dat zit het plot, de stijl en de personages niet in de weg.

Ik blijf fan van Bervoets, hoera! Ik schaamde me dat ik nog niets van haar had gelezen, maar ik mag mijn handjes dichtknijpen bij het vooruitzicht alle romans van haar met terugwerkende kracht te lezen.

Mejuffrouw Boekenwurm (Sanne) says

Niet gedacht dat ik een boek van Hanna Bervoets maar met twee sterren zou beoordelen. Maar helaas kreeg ik zelf maar bar weinig gevoelens bij dit, ik quote: 'troostrijke moderne sprookje over gemis, genegenheid en affectie'.

Het verhaal gaat over een aantal eenzame mensen. Twee personages hebben elkaar net verlaten, een ander heeft z'n vrouw verloren, de vierde zit vast in een uitzichtloze relatie.

Ieder krijgt ze een klein fluffig bolletje in handen dat tegen hen praat. Het bolletje stelt vragen, vertelt en zet de personages aan het denken. Allemaal ontwikkelen ze een vreemde intimiteit met het pluizige bolletje. Ze hechten zich er aan en beschermen het. Door deze soort van surrogaatrelatie gaan zij anders tegen hun eigen leven en de liefde aankijken.

Hoewel ik het idee interessant vind, viel de uitwerking me nogal tegen. Ik vond de filosofieën in dit boek nogal overdadig. Er worden veel ideeën geponeerd, soms meerdere in één zin, en lang niet altijd uitgewerkt of onderling verbonden. Daardoor komt deze ideeënstroom wat gekunsteld en soms zelfs wat pedant over. Ik kreeg bij tijd en wijle het idee dat filosoferen een doel op zichzelf was.

Ondanks dat er rijkelijk met filosofische ideeën wordt gestrooid, behield het verhaal verder een bepaalde mate van oppervlakkigheid. Ik kwam er niet in. Eerdere boeken van Hanna Bervoets spraken me aan door de rake observaties en de geloofwaardige personages die ze neerzet. In dit boek kreeg ik zelden gevoel bij de personages. De verhaallijnen waren ook vaak onsamenhangend. Als ik eindelijk interesse kreeg voor een personage, werd de verhaallijn alweer onderbroken.

Eindconclusie: tweeënhalve ster voor dit verhaal dat helaas bij mij niet beklijft, noch door inhoud noch door sfeer.

Odette says

Dit boek was wat ik nodig had. Het bolletje stelt de vragen die prikkelen en vertel je precies wat je wel en wat je niet wil horen. Ontzettend confronterend op momenten. Het is tijden geleden dat ik zo opging in een boek dat het me bijna tot tranen roerde.

Eline Strik says

Bijzonder. Een mijmerend pluisje dat mij niet ergert, maar ontroert. Mooie zinnen en beelden over kennen, liefhebben en missen.

Marjanneke says

Een leuk boek waar ik eigenlijk wat meer van verwacht had. De schrijfstijl is fijn en leest lekker weg. Het concept van een sprekend pluizig bolletje wat je de weg wijst leek me interessant en het bolletje had ook zeker mooie boodschappen, maar voor mijn gevoel zijn niet alle verhaallijnen aan het eind van het boek in gelijke maten afgerond. De moeite van het lezen zeker waard, maar niet te topper die ik verwacht had dat het zou zijn.

Judith says

Yeah, whatever it is that I look for in a book, this wasn't it // 2,5 stars

Kaj Peters says

Net als bij 'Ivanov' (2016) vind ik Bervoets sterker uit de verf komen met haar neurotische, filosofische, analytische beschouwingen dan met de personages die ze er uiteindelijk mee schetst. De passages waarin 'de bolletjes' aan het woord komen zijn het sterkst. Die dromerige, verleidelijke en sensueel lispelende vertelstem die ook ons, de lezer, meeneemt in 'hun' te zoeterige obsessie om de romantische liefde mee te kaderen en te begrijpen. Ze analyseren het gevoelsleven kapot van die aandoenlijk zielige mensensoort, terwijl ze net zo goed gedweeë volgzzaamheid afdwingen met hun beloftes van geborgenheid, veiligheid en levensgeluk. Alles binnen handbereik: als het innerlijke kwartje een keer valt. Toch contrasteert het sterke proza in die passages te scherp met de verwickelingen rond - ik kan het niet anders zeggen- bloedirriterende personages. Misschien zit de ironische ondertoon 'Fuzzie' (2017) ergens in de weg in dat het meer voelt als een artificiële trukendoos, dan dat de schrijfster er een gelaagd palet aan menselijke emoties/gedragingen mee beschrijft. Maar ik blijf het zeggen: Bervoets gaat ooit een meesterwerk schrijven.

Wilde says

Mooi geschreven, soms wat onsamenvattend. Paar prachtige scenes (Diek die balletje naar teckel Max gooit in een woonwijk om maar van Olga af te raken). Boek doet naam eer aan, gaat over fuzzies en is ook fuzzie. Als je de mooie scenes en zinnen over je heen laat spoelen is het een prima boek, mist alleen wel urgentie, drang om meer te lezen. Soort suikerspin.

Mooi zinnen/stukjes:

De twee belangrijkste dingen die je leert als kind: wat je 's nachts ziet is er niet en wat je overdag niet ziet is er wel

Het plezier van het prikken en het proeven van die zoete deegsmak haalde het vervolgens niet bij de kracht van het smachten ernaar

en design is ontwerp om het ontwerp, design is, kortom, als die doorgefokte rashondjes die nog nauwelijks kunnen slikken, zo'n hennepstoel om naar te kijken, niet om op te zitten

wanneer de omelet op is en de chocopasta weer in het keukenkastje staat, dan geven ze elkaar een afscheidszoen om ieder naar hun werk te gaan.

Lara keek naar de schaduwen die Desi's ledematen op de muur maakten. Opeens vroeg ze zich af wie er naast haar lag. En miste ze de jongen die ze zo gemist had

Douchegel, handzeepjes, toiletblokken: ze hoeven niet te schuimen om te reinigen en we hoeven ze niet te ruiken, maar mensen hebben kleine belletjes en een zweempje eucalyptus nodig om te geloven dat ze werken. Gas heeft ook geen geur, wist je dat? Wat je ruikt is tetrahydrothiofeen, vanaf de jaren zestig toegevoegd op last van de overheid, en aardbeienkwark is oorspronkelijk wit, de rode tint komt van verpulverde luizenvleugeltjes en zonder verpulverde luizenvleugeltjes verkoopt die kwark niet, want mensen willen waarnemen wat ze meemaken, ze willen het gevaar kunnen ruiken en hun huiselijke hygiëne kunnen aanwijzen

Foto's waarop jouw glimlach geen blauw spoelwater is.

Hij zou het lijstje op de magnetron kunnen zetten. Op de eettafel, in de vensterbank, of daar: op het houten kruidenkastje. Ja, daar past het. Op het kruidenkastje staat het nog net in het laatste zonlicht. Stephan zet zijn lijstje neer. Hij doet een stap naar achteren, steekt zijn handen in zijn zakken. En kijk, daar staat hij, vijf jaar oud, met een zelfgemaakte hengel aan het kanaal, gewoon maar een beetje lachend naar het water te staren.

Jong zijn is geloven dat verwerven volwassen maakt, of, in ieder geval, dat volwassenheid met verwerven gepaard gaat, met het verzamelen van een baan, een huis, een dier, een grote liefde, misschien – wie jong is ziet volwassen als de beloning voor een volle spaarkaart

Ik wil misschien wat van de wereld zien,' had Maisie gezegd. Dat was een juist antwoord, haar ouders hadden immers geknikt. Maar helemaal waar was het niet. De drang om naar een bloedheet land af te reizen – alleen een extra broek en vier hemdjes bij zich – om aldaar elke paar dagen op de bonnefooi een bus of trein te nemen die haar van het ene arme oord naar het andere arme oord zou brengen (waar ze ongetwijfeld nieuwe mensen zou leren kennen, zij het vooral mensen die hetzelfde als zij deden met hooguit minder hemdjes bij zich) was haar vreemd.

Ja, ga, ga, ga maar lief, en, o, weet dat ik je zal missen. En dat ik een banaan in je rugtas heb gedaan.

Emma Blanken says

Normaal ben ik een grote Bervoets fan, maar dit boek greep me gewoon niet helemaal. Een paar interessante personages, maar helaas gebeurt er wel erg weinig qua verhaal.

Lalagè says

Ik houd van de schrijfstijl van Hanna Bervoets en daarom blijf ik haar lezen, boek na boek. Het lijkt wel of haar verhalen steeds filosofischer worden, met minder concrete gebeurtenissen.

De gedachten in Fuzzie gaan van de hak op de tak, net zoals in je eigen hoofd. Het leest wel makkelijk weg

en daarom ga ik door.

<https://lalageleest.wordpress.com/201...>

Esther says

Verwarrend boek. Een verhaal wat irritatie oproept vanwege de korte stukjes met drammerige herhalingen maar ook een verhaal wat vraagt om herlezen te worden. Het gaat natuurlijk over de liefde. Wat anders dan de liefde? Bervoets beschrijft het echter (voor mij) op een verrassende en andere manier. Die manier is "Fuzzie", het pluizige bolletje wat het gezelschap wordt van een aantal verschillende mensen. We volgen deze mensen in hun zoektocht naar liefde en het verwerken van hun liefdesverdriet.

"Zo is volwassen worden niet zozeer de hoop opgeven als wel illusies loslaten: je neerleggen bij de discrepantie tussen wat je hebt en zou willen hebben, tussen wie je bent en zou willen zijn. Welk weldenkend mens doet dat zonder eerst te strijden, die discrepantie zo veel mogelijk te verkleinen? Jong zijn we zolang we nog vechten om het gat te dichten". (193)

"Ja, er ontbreekt iets. Het doorschijnende masker dat over hun ogen, neus en lippen lag, dat maakte dat ze naar elkaar konden blijven kijken, elkaar maar wilden blijven aanraken, voelen, bevragen - dat is er niet meer. Ze hebben het bij elkaar afgekrabd, en wat eronder zit doet hun bruisende bloed doodslaan". (239).

"En misschien, kleine, misschien voelt het soms of dat niet genoeg is, dat het geschijn en gegooi en het zwaaien naar elkaar de pijn en de zorgen niet waard zijn, en als het dat niet waard is, waarom ervaar je het dan; is het niet diep verdrietigen oneindig frustrerend dat het allemaal zo weinig voorstelt niet veel méér oplevert dan een doorgebrande lamp of een stel vruchtjes in het water, aardbeien die zinken, frambozen die drijven en door kleine, hongerige waterbeestjes worden aangevreten. Daar sta je dan, met je liefde onder de arm. En daar staat de ander, met haar liefde onder de arm. Maar klein, o kleine.. Wat wil je dán?" (279)
